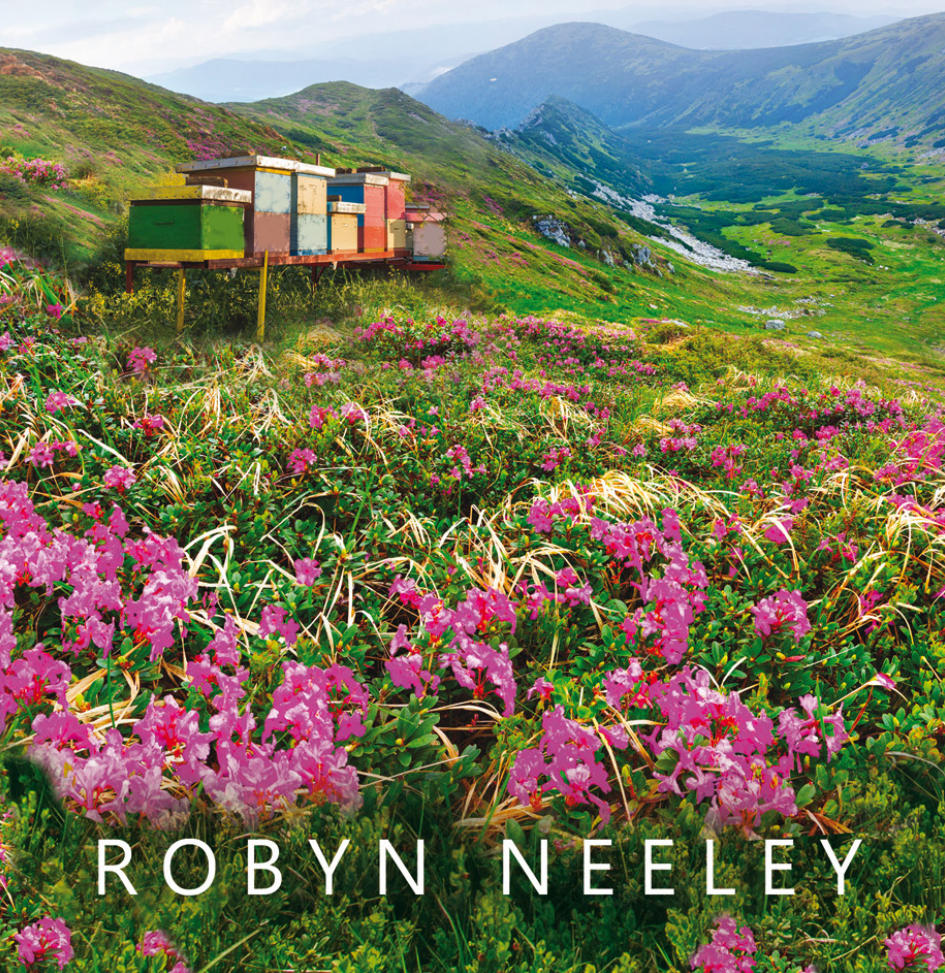

The logo for KIOKAN, featuring the word in a bold, black, sans-serif font with a red silhouette of a bird in flight above the letter 'O'.

KIOKAN

BLÁZZZNIVÉ NÁMLUVY

ROBYN NEELEY

edice
KLOKAN

Copyright © 2020. Her Purrfect Match by Robyn Neeley
Translation © Soňa Tobiášová, 2021
Published by arrangement
with Bookcase Literary Agency and One Track Literary.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Her Purrfect Match
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Tule Publishing Group
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-674-2

Cassie Wilkersonová zaujala pozici „pes hlavou dolů“, zhluboka se nadechla nosem a vydechla ústy. Ten prostý cvik by jistě nikoho neudivil, kdyby byla doma, ve svém luxusním bytěčku na Manhattanu, oblečená ve cvičebním úboru, a ne v kanceláři, v úzké černé sukni a kotníkových botách na vysokém podpatku.

Takhle se ale vždy dokázala zklidnit a mít věci pod kontrolou. Sklonila hlavu téměř na prsa a nadechla se znovu nosem. *Ty to zvládneš. Soustřed' se... vše je pod kontrolou...*

„Hej, Cassie... No tak tohle je zajímavé.“

Trhla hlavou ke straně, pohnula boky, a tím se dostala z rovnováhy. „Bože!“ vyjekla, zřítíla se na podlahu a jedna bota jí odlétla směrem ke dveřím.

Takhle to vypadá s tou kontrolou.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se její asistent Lloyd. Držel jasně žlutý balíček a sehnul se pro botu, která přistála u jeho nohou. Usmíval se, bylo tedy jasné, že se spíš baví, než že by se strchoval.

Cassie s námahou vstala, znovu se obula a narovнала si sako. „Jsem v pohodě,“ odpověděla. „Jen si krátím čas, než se objeví Lorraine.“

Ten den byl pro jejich firmu významný a šéfka Lorraine Burkeová – spoluvlastník reklamní agentury Burke & Taylor – se právě pokoušela dokončit jednání o podpisu smlouvy na lukrativní zakázku od známé společnosti Skin Essentials.

Cassie, jako obchodní ředitelka zavedené newyorské agentury, dnes rozhodně odvedla dobrou práci, v téhle funkci nejspíš nejvýznamnější. Však také pro firmu poctivě dřela už celých osm let.

Všechno šlo zatím podle plánu. Provedla představenstvo Skin Essentials svojí vizí, jak nejlépe propagovat jejich novou řadu přípravků First Touch, pečujících o pleť při outdoorových aktivitách. Prezentovala ji názorně s pomocí pestrobarevných panelů a hrdě přesvědčovala klienty, že jejich novou řadu bude používat každý cyklista, surfař či horolezec napříč celými Státy.

Když se zastavila u poslední fotografie – na níž si turista ošetřoval menší ranku na noze antibakteriální masťou značky First Touch – zadívala se výkonnému řediteli zpříma do očí a slíbila mu, že se jejich nová řada stane hitem, protože ona se o to postará.

A svůj slib chtěla dodržet. Vždyť na tom záviselo i její povýšení na viceprezidentku společnosti.

Však se jistě brzy dočká. *Rohová kanceláři, už jsi na dohled!*

S tou povznášející představou se Cassie svezla do židle a zadívala se na kanárkově žlutý balíček, co Lloyd stále držel v rukou. „To je pro mě?“

„Ano. Přišlo to před hodinou.“ Odložil balíček na stůl.

Neobvyklá barva u pošty, pomyslela si. Na dárky na oslavu bylo ještě brzy, vždyť zástupci firmy Skin Essentials ještě ani neodešli z budovy. Možná jí poslal nový produkt na ukázkou některý z klientů Burke & Taylor. To se dělo běžně a musela přiznat, že její nejmilejší zásilka byl velký koš s různobarevnými tortillovými chipsy a skvělá guacamola od známé firmy Guac Olé ze Sweet Ridge v Texasu.

„Stojí tam, kdo to poslal?“ zeptala se a současně otvírala e-mailovou schránku. Její superschopnost byla multitasking. V rychlosti odpověděla na jedinou příchozí zprávu,

najela na ikonku Koš a s vítězoslavným pocitem na ni klikla. *Ano!* Nic nebylo příjemnější než prázdná poštovní schránka.

Vzápětí se však ozvalo cinknutí. „Krucí.“ Otevřela nový e-mail a začala formulovat odpověď jednomu z kreativců firmy.

Lloyd si zatím prohlédl balíček. „Stojí tam Honey Springs, Kalifornie.“

Cassie strnula ruka na klávesnici. „Co jsi říkal?“

„Honey Springs, Kalifornie,“ opakoval Lloyd a podal jí balíček. „Přišlo to z kanceláře starosty.“

„Děkuju.“ Cassie zaplavila vlna provinilosti. Na zpáteční adrese skutečně psali *kancelář starosty*. Starostku toho kouzelného města v severní Kalifornii ale viděla naposled před deseti lety.

A znovu už to nestihne.

Cítila, jak se jí stáhl žaludek. Úřadu starosty se tam totiž před osmi lety ujala její teta Etta St. Jamesová. Pozvala Cassie na inauguraci, jenže ta tehdy začala pracovat pro Burkeovou a Taylora a nemohla si volno dovolit.

Po pravdě, ani o něj příliš neusilovala.

Stah v břicho zesílil, mimoděk si přes něj přejela dlaní. Minulý měsíc ji odvolali ze skupiny kvůli telefonátu z tetiny kanceláře. Nějaká úřednice jí mezi hlasitými vzlyky sdělila, že teta utrpěla těžký infarkt a nečekaně zemřela.

Na pohřeb Cassie opravdu jet chtěla, ale s novým projektem firmy měla práce nad hlavu. Nemohla si dovolit letět na druhou stranu Států, a tak poslala aspoň kytici růžových růží – ty Etta milovala, tvrdila, že jsou symbolem vděčnosti a úcty.

Cassie si shrnula blond vlasy na stranu. Doufala tehdy, že jde o důstojné sbohem.

„Chceš, abych ti to otevřel?“

„Ne.“ Propustila asistenta mávnutím ruky. „Starostku v tom městě dělala moje teta, víš?“

„To je cool.“

„Minulý měsíc zemřela. Zrovna před Vánoci.“

„Och,“ našpulil ústa, „to je mi líto. Budu u sebe, kdybys mě potřebovala.“

Cassie se zaklonila v židli a přejela rukou po balíčku. Během těch let Honey Springs vlastně pustila z hlavy.

Přestože to malé město na západním pobřeží kdysi bývalo jejím domovem.

Na jistou kratší, bouřlivou dobu.

Natáhla se pro nůžky, aby odstříhla páskou přelepený okraj balíčku. „Hej, Loyde! Mohl bys ještě na minutku?“ zavolala do chodby. Netušila proč, ale náhle si nepřála být při otvírání zásilky sama.

Rozbalila jemný žlutý papír a vytáhla zavařovací sklenici. Když se zadívala na její hustý, zlatohnědý obsah, musela se usmát.

Lloyd přistoupil ke stolu a zakousl se do napůl sněženého jablka, což byla nejspíš součást oběda, který si chtěl sníst u sebe v kanceláři. „Tvoje teta si potrpěla na med?“

„Bylo to její živobytí.“ Cassie v mysli zabloudila na krásnou farmu s červenou stodolou a nekonečnými zelenými kopci v okolí. Přitom si prohlížela sklenici a dotýkala se žluté stužky s obrázkou včel, kterou byla ovázaná. „Vlastnila včelí farmu.“

„Vážně? To fakt existuje?“

„Jasně. Včely jsou nesmírně důležité pro náš ekosystém. Nemohl by sis dát ani tohle jablko, kdyby neopylovaly ovocný sad, odkud vzešlo.“ Usmála se na rodilého Newyorčana, který se podle všeho nedostal dál než na západ od Broadwaye.

„Kdo by to byl řekl?“ Lloyd si naposledy ukousl z jablka a ohryzek vyhodil do koše na papír. „Tak díky, včeličky, bylo moc dobré.“

„Měl bys tu tetinu farmu vidět. Je na takovém krásném kopci, odkud za jasného dne dohlédneš až na Pacifik.“

„To zní báječně.“

„Taky to báječné bylo. Chci říct, ještě je. Na tom kopci jsem dostala první pusu.“ Zarazila se a rychle dodala: „Ale takové věci bych si měla nechat pro sebe.“ Neměla chuť se dál svěřovat, a už vůbec ne s tím, jak jí Nick Porter, šestnáctiletý syn zaměstnance její tety, kdysi zlomil srdce.

Zvedla sklenici do vzduchu. „Med mé tety Etty. Slušný byznys. Prodávala ho vlastně po celém severozápadním pobřeží.“

„Tak to je paráda.“

„Byla,“ souhlasila Cassie. Proč jí teď ale z městského úřadu posílají med? Odložila sklenici a vzala do ruky dopis, co k němu byl přiložen. Roztrhla obálku a v rychlosti si ho přečetla. Pak užasle pootevřela pusou. „Ach, můj bože.“

„Copak?“

„Pozitíří mají čist tetinu poslední vůli. Je to pozvánka k účasti.“ Našla telefonní číslo tetina právního zástupce, kdyby měla nějaké dotazy.

Lloyd se tiše pousmál. „Odkázala ti snad včelí farmu?“

„To pochybuju.“ Cassie na něj krátce pohlédla. Pak četla dál a zakryla si ústa dlaní.

„Je všechno v pořádku?“

„Hm, snad jo.“ Znovu si přečetla poslední větu.

„Slečno Wilkersonová, jako jediná příbuzná zesnulé se máte rovněž dočasně postarat o zastoupení ve funkci starostky města.“

Jediná příbuzná. Dočasná funkce starostky? Přelétla pohledem k zarámované fotografii, na níž drží plaketu, kterou jí předali na gala večeru jejich společnosti. Po jejím boku stála maminka a spokojeně se usmívala. To byly šťastnější chvíle jejich života, pomyslela si Cassie, nedlouho předtím než se maminka dověděla svou diagnózu. Později sice statečně bojovala, ale před čtyřmi lety boj s rakovinou prsu prohrála.

A jelikož už nežila, byla Cassie skutečně jedinou příbuznou tety Etty. To ale přece neznamená, že ji má zastupovat i ve funkci starostky, nebo ano?

Složila dopis a vrátila ho do obálky. *Samozřejmě že ne.* Nejspíš došlo k nějakému nedorozumění. Ona přece nemůže dělat starostku. Má svoji práci v New Yorku. Tomu právníkovi se ozve později.

Pak se zadívala na sklenici medu. Tu zimu, kdy žila na farmě, ji Etta každé ráno vítala v kuchyni s miskou horké ovesné kaše a velkou lžící téhož medu s levandulovou příchutí.

Ihned se jí vybavila jeho nezaměnitelná chuť. V dospělosti už si na med příliš nepotrpěla, ale během krátkého pobytu v Honey Springs si ho užila dosyta. Odvázala ze sklenice stužku a otočila víčkem. „Je vážně dost dobrý. Chceš ochutnat?“

„Jasně,“ přikývl Lloyd.

Cassie otevřela zásuvku a našla dvě lžičky, které tam měla pro všechny případy spolu s dalším náčiním. „Takže tohle je silný levandulový med.“ Pousmála se, protože přesně zopakovala slova, která často slychala od Etty. „Teta mě přesvědčovala, že když si dám lžičku každé ráno, získám speciální schopnosti.“

„Jaké třeba?“

„Jaké si budu přát.“

„A uvěřilas jí?“

„No jistě.“ Cassie se zarazila a pak se rozesmála. „No, vlastně ani ne. Byla jsem tehdy puberták.“ Pak Lloydovi podala lžičku. „A jaké schopnosti bys chtěl ty?“

Lloyd nad tím chvíli dumal a pak luskl prsty. „Lítat bych chtěl. To by mi ušetřilo dost času při dojíždění z Queensu.“ Zasmál se té představě. „A co ty? Cos tehdy chtěla za schopnost?“

Přimět Nicka Portera, aby přiznal, že mě taky miluje.

„Takovou, co se neobjevila.“ Přistrčila k Lloydovi sklenici s medem. „Taky to byla pěkná hloupost. No tak, ochutnej.“

Asistent si poslušně nabral lžičku medu a hned si chtěl vzít další, když vtom do kanceláře vtančila Lorraine. Odložil tedy sklenici a omluvil se.

„Dnes ráno jsi byla fantastická, Cassie!“ Šéfová přešla kancelář a přitom rozhodila paže. „Všichni na té projekci ti doslova zobali z ruky.“

„Díky, to ráda slyším.“ Cassie vstala a trochu se zarděla. Pochvala od nadřízené, když se tolik snažila, byla ale na místě.

„Nepochybuju o tom, že tuhle smlouvu máme v kapse, a tak bych chtěla, aby ses rovnou začala připravovat na dalšího klienta. Jestli chceme splnit, co jsme si na kvartál naplánovali, nesmíme se ničím zdržovat.“

Žádný odpočinek unaveným a vyčerpaným. Nový projekt byla řada luxusní dámské obuvi, kterou měli začít propagovat od velikonočních svátků.

Cassie sjela pohledem k otevřené sklenici s medem na okraji stolu. Tetinu vůli budou otvírat v pátek. Mohla by se omluvit, že se kvůli své náročné práci nemůže zúčastnit, ve skutečnosti ale byla jako křeček v roztočeném kolečku. Vhodnější chvíli najde jen těžko.

Srdce jí ztěžklo, když pohledem znovu zavadila o fotku, kde ji maminka držela kolem pasu. Pak se narovnal v ramenou, protože věděla, co musí udělat. Když chytí ranní let do Kalifornie a druhý den zpáteční, v pondělí se dostaví do zaměstnání, aniž by ji někdo stihl postrádat.

„Lorraine...“ Zarazila se, aby si srovnala myšlenky. „Do nového projektu se ráda pustím, do konce tohoto týdne bych ale potřebovala volno. Musím dořešit něco ohledně pozůstalosti mojí tety.“ Raději se nezmínila, že kvůli tomu poletí na druhý konec Států.

„To nevadí,“ usmála se Lorraine a poplácala ji po rameni. „Jen nevypínej telefon, abych se s tebou mohla spojit, kdyby se vyskytl problém se Skin Essentials.“

„Jistě. Samozřejmě.“ Z provinilosti se natáhla ke sklenici s medem a zašroubovala ji. Věděla totiž, že si šéfová potrpí na sladké. „Tady. Ochutnej med mojí tety. Je moc dobrý. Odpolední povzbuzení.“

Lorraine si vzala sklenici a obracela ji v ruce. „Ty ho snad nechceš?“

„Nepotřebuju ho. Dobrou chuť.“ Poté se rozloučily. Cassie v rychlosti uložila laptop do aktovky, vzala si kabelku a vlněný kabát. Tam, kam jede, bude totiž medu víc než dost. Zhluboka si vydechla. Bůh jí pomáhej.

2

Cassie rozevřela příruční zrcátko a přejela si oblíbenou, matně růžovou rtěnkou po spodním rtu. Řidič Uberu by ji měl už každou chvíli dopravit na místo.

Honey Springs.

Zavřela zrcátko a vrátila ho do kapsy černé brašny. Včera večer přiletěla do San Franciska a přespala v hotelu poblíž letiště. Během ranní jízdy na jih měla hodinu a půl času věnovat se plnění pracovních úkolů.

Měla v plánu stihnout čtení tetiny závěti, v rychlosti vyřídit tu věc se starostováním a vrátit se co nejdřív zpět na letiště, kde by v restauraci mohla opět v klidu pracovat na nové reklamní kampani, jak si přála Lorraine.

„Kde vás mám přesně vyhodit, slečno?“

U mého bytu na Upper East Side v New Yorku. Cassie vyhlédla zadním okénkem, právě když míjeli návštějí s názvem města. Musela se pousmát při pohledu na obrázek rozesmáté včelky, vedle níž stálo:

Vítejte v Honey Springs v Kalifornii! Počet obyvatel: 5000 (4000 z nich má žihadlo) plus 1 včelí královna.

Tohle tedy rozhodně nebyl Manhattan. „Támhle, prosím.“ Ukázala na žlutý altán uprostřed malého parku obklopený jasně růžovými květinami. „Děkuji.“

Vystoupila z auta, zhluboka se nadechla a nadhodila si na rameni tašku s věcmi na pár dní. Vzala si vlastně jen obyčejný svetr a džíny, co potřebovala do letadla, kalhoty na jógu, tričko na spaní a také černý kalhotový kostým s tma-vočervenou blůzou jako vhodný outfit pro danou příležitost.

Nebo v to aspoň doufala. Čtení poslední vůle se ještě nikdy nezúčastnila.

Posadila se na nejbližší lavičku a zkontrolovala čas v mobilu. Matt Evans ji v dopise žádal, aby na radnici dorazila v deset dopoledne. Ještě půlhodinu tedy musela něčím vyplnit.

Kolem lavičky prošel ruku v ruce párek starších lidí a zvesela ji zdravil.

„Dobré ráno,“ odpověděla. Tady byli všichni vždycky tak přátelští, na rozdíl od velkoměsta, kde si z bytu do práce razila cestu davem s hlavou skloněnou k mobilnímu telefonu. Stejně jako většina Newyorčanů.

Teta Etta však byla docela jiná. Cassie se pousmála, když vzpomínala, jak nevynechala příležitost si s kýmkoliv poklábosit.

Neobyčejná osobnost, kterou měli všichni rádi. Když Cassie s matkou krátce po rozvodu rodičů poprvé přijela do Honey Springs, Etta je hned každému představila. Vzala je svým oprýskaným hnědým stejňsem na Honey Lane – hlavní ulici městečka a seznámila je s majiteli všech obchodů na té stromy lemované promenádě.

A když ji pak Cassie doprovázela do města, musela zdvořile čekat stranou, než si promluvila se všemi, co potkaly na parkovišti, v zelinářství, na pumpě nebo na poště. Několik obchůzek jim tak zabralo i půl dne.

Cassie zalétla očima ke knihovnictví Book Buzz naproti parku. Kdysi tam mívali dobrý výběr nových i starších knih, a často tam strávila odpoledne schoulená v jednom z obřích ušáků u hrnku kakaa, začtená do klasické literatury. Hned

vedle obchodu s knihami býval kadeřnický salon U Honey, protože tak se jmenovala i jeho majitelka.

Cassie se zadívala na včelu, jež právě kroužila kolem květu poblíž lavičky.

Včela náhle změnila směr a letěla přímo k ní. Cassie polekaně vyskočila. Kde byla jedna bodalka, mohly být další. Panický strach z včelího bodnutí ještě nepřekonala.

V newyorském bytě si s něčím podobným nemusela dělat starosti, zato tady v Honey Spring ano.

Vzala tašku a vydala se přes ulici. Bylo příjemné procházet se bez zimního kabátu, šály a rukavic, protože na to, že byl pozdní leden, teplota už vyšplhala k patnácti stupňům.

Přiblížila se k jídelně zvané Queen Bea. *Ach bože, na tohle místo jsem docela zapomněla.* Kdysi tu mívali nejlepší vafle, co kdy ochutnala. Sliny se jí začaly sbíhat jen při pomyslení na štos zlatohnědých oplatek s hustým javorovým sirupem.

Nakoukla dovnitř. Prostornou jídelnu zaplnili ranní hosté, mezi nimiž se proplétaly servírky s tácy v obou rukou. Za pultem stála starší žena s účesem jako obrovský včelí úl, nalávala kávu mladému muži a smála se něčemu, co řekl.

Cassie si přitiskla dlaň k srdci. Maminka ji sem brávala často, zvláště když si potřebovala odpočinout od tety. Posadily se vždycky k tomu pultu a objednaly si velkou porci vafelí u stejné ženy, v níž už Cassie poznala Beu Daviesovou, majitelku podniku.

Matka měla tehdy v plánu zůstat přes zimu u sestry a mezitím si v Honey Springs zařídit nový život. Jejich opačné povahy však způsobily, že se už po třech měsících neustále hádaly.

Zatímco teta byla realistka, maminka spíše naivní snílek se svobodnou duší. Nebyly schopné sejít se někde uprostřed, a jelikož obě měly tvrdou hlavu po dědovi, tak to ani nezkoušely.

Maminka si ve městě chtěla najít práci a nové bydlení, ale Cassie záhy pochopila, že i nejlepší plány se často mění. Na tetině farmě nevydržely déle než čtvrt roku a krátce po svatém Valentýnu se matka opět sbalila a vyrazily autem na východ.

Cassie se znovu zadívala dovnitř, kde Bea právě otírala pult. Vysoký účes teď měla silně prošedivělý.

Cassie pohlédla na svůj odraz ve skle. Bea nebyla jediná, kdo se změnil. Zpět na ni zírala dobře postavená dáma, exekutivce z reklamní agentury, který sem nepatřil a měl by se urychleně vrátit ke své práci v New York City.

Narovnala se tedy v ramenou a pokračovala ulicí dál. Dost už toho toulání paměti po Honey Lane. Na dalším rohu odbočila a vydala se přímo k radnici. Vyšla po betonovém schodišti a otevřela.

Hned napravo spatřila dveře s cedulkou, kde černým písmem stálo *Kancelář starosty*, a zhluboka se nadechla.

Tak jdeme na to.

Přešla ke dveřím, otevřela je a do obličeje ji plácl závěs z modrých a růžových fáborků. Z místnosti se ozýval smích.

Je na správném místě? Zaklonila se, aby zkontrolovala nápis na dveřích.

Ale ano, je to tady.

Prošla papírovými třásněmi a uviděla místnost plnou lidí, kteří jedli a živě debatovali.

Zajímavé. Snad až příliš veselá společnost při čtení poslední vůle. Není na takových akcích obvyklá jistá vážnost?

Opravdu sem byli všichni pozváni?

„Cassie!“ To už se k ní hnala asi padesátiletá žena s černými kočičími oušky na hlavě a rozpráhovala paže. „Čekáme na tebe celé dopoledne. To je dobře, že jsi tady. Já jsem Darla Fitzibbonsová.“ Pak křikla přes rameno:

„Madison, Hanku! Už dorazila!“ Obrátila se k ní a pokračovala: „Jakou jsi měla cestu?“

„Ale dobrou, děkuji,“ odpověděla Cassie zdvořile.

„Já moc často nelítám. Vlastně jen jednou, když mě rodiče vzali do Magic Kingdom ještě jako děcko. Bylas tam někdy?“

Cassie se strnule pousmála. „Naposled v osmi letech.“ To ještě žila s oběma rodiči a užívali si jedny z posledních společných prázdnin.

Darla k ní přisunula židli, vzala Cassie tašku a odložila ji na zem.

„Díky.“ Cassie zvedla oči k nápisům „Je to kluk!“ a „Je to holka!“, jež zdobily jednu ze stěn. „Promiňte, ale nepřerušila jsem oslavu pro nějaká miminka?“

Darla začala přikyvovat, až jí černá ouška poskakovala na hlavě. „Pozvali jsme sem všechny zaměstnance na koblihy. Vybíráme na dárky pro kořata tvojí sestřenky.“

„Pro kořata mojí sestřenky?“ opakovala Cassie nevěřičně.

„Pro Belle. Kočku tvojí tety. Bude rodit každým dnem.“ Darla se natáhla ke stolu pro čelenku s bílými oušky. „Tohle jsem schovala pro tebe.“

„Ale to nebude nut...“ Cassie se chtěla bránit, ale Darla byla rychlejší a hned jí čelenku nasadila. „Tak děkuji.“

„A teď jsi jedna z nás,“ zazubila se spokojeně.

To tedy rozhodně nejsem. „Já se mám setkat s Mattem Evansem. Je tu někde?“

„Trochu se opozdí. Pojď se zatím seznámit s Belle. Už se tě nemůže dočkat.“

Tak kočka se chce seznámit... Všechny oči v místnosti se upíraly na ni, a tak se tedy nechala odvést do rohu pokoje. Seděl tam starší muž v kovbojském klobouku a černooranžové flanelové košili, měl zavřené oči a na jeho klíně se rozvalovala velká bílá kočka s heboučkou srstí.

„Hanku,“ zatřásla Darla se staříkem.

Polekaně sebou trhl. „Co to do pekla...?“

„Prober se!“ křikla mu do ucha. „Cassie je tady.“ Obrátila se k ní. „To je Hank Fisher, psával Ettě proslavy.“

Stařík si nadzvedl klobouk, kývl hlavou, vypravil ze sebe chraplavé ahoj a zase zavřel oči.

Hmmm... Mohla jen doufat, že to Hankovi jde s perem lépe, protože s verbální komunikací byl očividně na štíru. Jeho schopnost usnout v místnosti plné lidí se Cassie naopak zdála obdivuhodná.

„Vítej, Cassie.“ Přistoupila k ní žena s dlouhými rudými vlasy a natáhla ruku. „Jsem Madison Porterová, hlavní sekretářka.“

Cassie ruku přijala. *Porterová*. Snad ne příbuzná Nicka Portera? On v Honey Springs pořád bydlí? „Jste nějak příbuzná s Nickem Porterem?“ zeptala se bez rozmyslu.

Ne že by jí na tom zvláště záleželo. Ta loď dávno odplula a tehdy byli přece ještě děti.

„To je můj bratranec.“

„On tady snad ještě...?“ Otázku přerušila Darla, která zvedla kočku z Hankova klína a přistrčila ji ke Cassie. „Belle, to je sestřenice Cassie. Cassie, seznam se se slečnou Belle.“

Cassie o krok ustoupila a zastrčila si pramen vlasů za ucho. Netušila, jestli se má zlobit nebo smát.

Kočka na ni upřela své jasně modré oči a začala sebou v Darliných rukách šít.

„Chceš se s Cassie pozdravit, že ano?“ promlouvala ke kočce Darla a snažila se ji Cassie vložit do náruče.

„No, to by asi nebylo...“ bránila se Cassie. O bílé chlupy na drahém černém kostýmu rozhodně nestála. Kočka na tom očividně nezáleželo – vyskočila a ostrými dráčky se jí zachytila za rameno.

„Hm, fajn. Páni, to je tedy pořádný macek, co?“ Cassie se snažila pod vahou kočičího těla nevrávorat. Kolik těch koťat v břiše asi má?

Pokus ubránit se bílým chlupům vzal taky zasně. „A kdy tedy Matt Fisher dorazí?“ zeptala se, zatímco se jí přátelská kočka otírala hlavou o tvář a lechtala ji vousky na bradě.

„Už každou chvíli. Belle se teda líbíš...“ zubila se Darla a Madison protočila oči.

„Co je?“ ohlédla se na Madison Darla.

„Však ty víš, co. Nech Cassie na pokoji.“ Madison se na okamžik omluvila a šla si promluvit s párkem mladých lidí u okna.

V tu chvíli se Cassie v kabelce ozval telefon. Tón ihned poznala. Bylo to její speciální vyzvánění pro Lorraine. Neohrabaně kočku přidržela a pokoušela se mobil vylovit.

„Tohle bohužel musím vzít. Volá mi šéfka.“

„Tak pojď ke mně, mamko Belle.“ Darla odloupla kočičí packy z Cassiina ramene. „My jdeme rozbalit nějaké dárky. Určitě tam někde budou ty dobrůtky, co voní po játýrkách, mňam.“

Cassie našla telefon a vyděsila se. Lorraine ji žádala o videochat. Že by šlo o důležitou zprávu ze Skin Essentials, na niž čekali?

Zamířila ke dveřím, aby našla klidnější místo, odsunula papírový závěs a přijala hovor. „Nazdar, Lorraine,“ ohlásila se, prošla kratší chodbou a zastavila se venku na chodníku.

„Cassie, to je dobře, že jsem tě zastihla. Mám důležitou...“ Lorraine se zarazila. „Co to máš na hlavě?“

Ach ne! Zapomněla si sundat tu čelenku. „Ale to nic.“ Cassie mobil posunula níž, aby se šéfka nemusela dívat na ta kočičí ušiska. „Je všechno v pořádku?“

„Hm, ano i ne. Neustále si s nimi volám, ale generální ředitel Skin Essentials tvrdí, že naše návrhy nejsou nijak výrazné a neotřelé. Prý o nás stále uvažují, ale máme zkusit něco nového.“

Cassiino srdce pokleslo. Právě toho se bála. Pravda byla bohužel taková, že klient nepřišel s bůhvíjakým produktem. Feedback od kontrolní skupiny zákazníků, který

získali, potvrzoval, že nová řada těch přípravků je přinejlepším průměrná. I onen krém na rány, na který se zaměřila ona, páchl trochu jako mast na klouby pro důchodce a ne něco, co by nalákalo aktivní lidi milující třeba horskou turistiku. Pro úspěšnou kampaň by potřebovali něco mnohem zajímavějšího, ale co nabízeli, bylo dost mdlé.

„Chtěla bych proto co nejdřív všechny svolat na brainstorming. Jak rychle bys tu mohla být ty?“

A do háje! Cassie se zatahala za ucho. Kéž by už byla možná teleportace. „No... asi jsem ti to měla říct dřív, ale jsem momentálně v Kalifornii.“

„Kde že jsi?“ Lorraine se naklonila blíž a její zvětšené nosní dírky se zachvěly.

„V Kalifornii,“ opakovala Cassie zahanbeně. Jasně že šéfce nemusela sdělovat, co dělá ve volném čase, ale během tak důležitého boje o zakázku to možná udělat měla. „Koná se tady čtení poslední vůle mé tety.“ Po krátké odmlce spěšně dodala: „Ale mělo by to být rychle odbyté a hned potom vyrazím na letiště a pokusím se chytit dřívější let.“

Chladný výraz šéfové moc pochopení nenabízela. „Měla jsi mi říct, že budeš na druhé straně Států.“

„Omlouvám se.“

„Tak to se asi budeme muset sejít bez tebe. Aspoň že dorazí Tom. Dáme si vědět zase zítra.“

„Rozhodně. A ještě jednou se omlouvám, dorazím, jak jen to půjde.“ Cassie ukončila hovor a stiskla zuby. Kolega Tom měl zájem o stejné místo jako ona. Možná mu ho teď bez boje uvolnila.

Narovnala se v ramenou. *Ne, to se nesmí stát.* Bylo na čase vyřídít, proč přijela, a zase se vrátit na Manhattan. Vhodila mobil do kabelky, prudce se otočila a narazila do něčeho tvrdého.

Tedy do *někoho*. A přímo ho napíchla, protože ouška se jí při pohybu svezla z hlavy a zabodla se tomu muži do hrudi.

„Jé, promiňte.“ Rychle uskočila, přičemž se jedním podpatkem trefila do praskliny v chodníku. Trhla nohou, ale bota se nepohnula.

To jako vážně?

Po letech úspěšného vyhýbání se kanalizačním mřížkám v metru nebo na Šesté avenue by už klidně mohla vyučovat překážkový běh na podpatcích.

Znovu jemně škusbla nohou, a když to nepomohlo, vyzula se z boty, došlápla na chodník v silonové ponožce a sehnula se. Přece si tak hloupě neulomí podpatek drahých bot od Blahnika.

„Můžu vám pomoci, madam?“

Madam? Trhla botou zaraženou v chodníku silněji, než chtěla. Copak vypadá tak staře? Vždyt je jí teprve jednatřicet. „Není třeba, díky,“ odpověděla a dál se zabývala botou. Sakra, jak tam může tak pevně držet?

„Cassie Wilkersonová, jsi to ty?“

Ztuhla. *Ten hlas!* Poznala by ho všude. Byl sice hlubší, než si pamatovala, ale jakmile vyslovil její jméno, pochopila, komu patří.

Pustila botu a pomalu se narovнала. Čelenku si posadila zpět na hlavu, aby jí nebránila ve výhledu. „Ahoj, Nicku.“ Ještě chvilku vrávorala na jednom podpatku, neschopná jasně uvažovat, pak si zula i druhou botu, aby aspoň stála rovně, a konečně si stáhla ty pitomé kočičí uši z hlavy. „Co tady děláš?“ vypravila pak ze sebe s třesoucími se koleny.

Ještě že to v kalhotách nebylo vidět.

„No... já tady přece bydlím.“ Zazubil se na ni a urovnal si manžety černobílé flanelky.

„Jistě.“ Nemělo pro ni být překvapením, že nikdy nepustil Honey Springs. Podle toho, co si pamatovala, to bylo běžné pro většinu místních lidí.

Pokynul hlavou směrem ke vchodu do radnice. „Slyšel jsem, že budeš dočasně starostkou.“